

Kıyâmet alâmetleri

İzmir/Tire'den Tûbâ Nûr Arıcan: "Bir tv sohbetinde; Peygamber Efendimiz'in (asm) Cebrâil Aleyhisselâm'a, "Ben son peygamberim. Benimle görevin sona eriyor mu? Yoksa benden sonra tekrar yer yüzüne inecek misin?" diye sorduğunu; Cebrâil Aleyhisselâm'ın da, yer yüzüne on defa daha ineceğini, her defasında on tane İslâmî değeri (edep, emânet, hayâ, bereket...vb.) alıp götüreceğini; bunların en sonuncusu olarak da, bir sabah bir hafızın Kur'ân âyetlerinin hepsini unutmuş olarak kalkacağını; onları tekrar etmek için Kur'ân'ı açıp baktığında sayfaların bomboş olduklarını göreceğini; sonra şiddetli bir dinsizliğin baş gösterip kısa bir süre sonra kıyâmetin kopacağını söylediği anlatıldı. Konu ile ilgili aydınlatıcı bilgi verebilir misiniz?"

Kıyâmet alâmetleri konusunda gerek Kur'ân'da, gerekse hadislerde ibret verici haberler kaydedilmektedir. Kıyâmetten ve âhir zamandan haber veren kimi hadislerin sıhhatine zaman zaman ilişilse de; top yekûn değerlendirdiğimiz zaman, sahih kaynaklarımızda yer alan birbirini doğrular mâhiyetteki hadis ve haberlerin sıhhatlerinden şüphe edilmemesi gerektiğine hükmetmek daha isâbetlidir. Fakat, hadis ve haberlerdeki bazı ifâdelerin müteşâbih olduğu; bazılarının tevile ihtiyaç duyan mecâzî tâbirler içerdiği; kimi haberlerin istikbâle ait olduklarından kapalı elbiseler giydirilmiş olduğu, yani yorum gerektirdiği; zamanla hadis metnine karışmış kimi râvî kavil ve yorumlarınınsa, hadisin zaafına hükmedilecek ölçüde sehiv taşıyabildiği (1) gözlerden uzak tutulmamalıdır.

Bahsettiğiniz hadîsin, genel çerçeve itibariyle kıyâmet alâmetleri olarak istikbâle dâir gelen haberlere muvâfakati bulunduğu görülüyor. Peygamber Efendimiz'in

(asm) beyanıyla kıyâmet bize oldukça yakındır: “Ben, kıyâmetle şu iki parmak gibi gönderildim. Bu parmakların -şehâdet parmağı ile orta parmak- birinin diğerine fazlalığı da bir şey midir?” (2)

Ebû Hüreyre'nin (ra) bir rivâyetinde de Peygamber Efendimiz (asm) kıyâmete doğru artacak fitnelerden haber veriyor ve bu fitnelerden ümmetini sakındırıyor: “İstikbalde bir takım fitneler olacaktır. Fitne zamanında, ona karışmayıp oturan kişi ayakta durandan hayırlıdır. O hengâmede ayakta duran yürüyenden hayırlıdır. Fitne zamanında yürüyen de, fitneye bilfiil koşandan hayırlıdır. Fitneler vâki olunca kim ki onu görmeye çalışırsa, muhakkak onun kahrına uğrar. Fitneler zamanında kim ki sığınacak bir melce' bulursa, oraya sığınsın.” (3)

Kıyâmete doğru fitnelerle eş zamanlı olarak ihdâ ve ihyâ faaliyetlerinin de hareketlilik kazanacağı bildirilmiştir. Yani fitne, fesat ve dalâlet kısılcacında boğulmakta olan insanlığa el uzatacak ve kucak açacak hidâyet faaliyetleri âhir zamanda da eksik olmayacaktır. Peygamber Efendimiz (asm) bu müjdeli haberi de şöyle vermektedir: “Ümmetinden bir tâife, tâ Allah'ın emri olan kıyâmet gelene kadar hak üzere gâlibâne hidâyet ve ihyâ çalışmalarını sürdürür.” (4)

Bu durumda ehl-i îmân, bir âfet gibi yoğunlaşan fitne, fesat ve dalâlete karşı hidâyet, istikâmet ve ihyâ etkinliklerini bir melce' olarak bilmeli ve sığınmalıdır. Cebrâil Aleyhisselâm'ın yer yüzüne inerek, her inişte daha önce yine kendisinin nâzil ettiği yüksek değerlerden onar tanesini alıp götürmesi zecrî, def'î ve icbârî bir emir ve iş olarak vâki olmaz. Yani, bir yandan ihdâ ve ihyâ çalışmaları sürerken; diğer yandan Cebrâil Aleyhisselâm'ın inip, insanlarca kısmen veya tamamen yaşanan ahlâkî değerleri insanların sînelerinden söküp alması dînin teklif sırrına uygun değildir.

Ancak, kıyâmet öncesinde; insanların fitnelerle baştan çıktıkları, ehl-i hidâyetin tesirsiz kaldığı; Peygamber Efendimiz'in (asm) beyanıyla “Allah, Allah” diyenin kalmadığı (5), Bedüzzaman Hazretlerinin ifâdesiyle “Kıyâmetin kopmasının dehşetini görmemek için, mü'minlerin ruhlarının bir parça evvel kabz edildiği” (6) bir zamanda, fitneci ve fesatçı ehl-i dalâletin kendi hayatlarından dışladıkları, Cebrâil Aleyhisselâm tarafından indirilmiş olan Kur'ân'a ait yüksek değerlerin ve Kur'ân'ın, yere düşürülmeden evvel yine Cebrâil Aleyhisselâm tarafından teslim alınması ise, vahiy meleğinin vazîfesinin nezâhetine ve hikmetine muvâfıktır.

Dipnotlar:

(1)Sözler, s. 308;

(2)Tirmizî, Fitne, 32; Müslim, Fiten, 27;

(3)Müslim, Fiten, 3;

(4)Buhârî, 9/125, 162; Müslim, 1/137;

(5)Müslim, Îmân, 66;

(6)Şuâlar, s. 503